

เกรย์

วันที่ห้า 05.19 น.

“เฮ้ย ไอ้โลโคท แกเห็นที่นี้เป็นโรงแรมหรือไง”

เสียงนั้นแหบพร่าแข็งกระด้าง ในเวลาแบบนี้ถ้าไม่ใช่ตำรวจก็ต้องเป็นยาม หรืออาจเป็นแค่เจ้าของบ้านที่กำลังหัวเสีย แต่ไม่ว่าจะเป็นใคร เกรย์ สตูฟเฟอร์ ก็ยังซุกตัวอยู่ในผ้านวมเหม็นอับโดยไม่ขยับเขยื้อน บางครั้งถ้าเธออยู่หนึ่ง ๆ เดี่ยว คนพวกนั้นก็ไปเอง บางทีพวกเขา ก็เมื่อจะรอ

รองเท้าบูตพุ่งเข้ามาอีกครั้ง ตรงมาที่ห้องอย่างรวดเร็วและรุนแรง เกรย์อยากร้องตะโกน อยากคว้าขาข้างนั้นไว้แล้วตอบโต้ แต่ไม่ได้ทำ และยังคงนอนนิ่ง

“ไอ้เวรเอ๊ย ฉันพูดกับแกอยู่นะ!”

อีกฝ่ายเตะซ้ำอีกครั้ง แรงกว่าครั้งก่อนแถมโดนซี่โครงเต็ม ๆ

เกรย์อดครางเบา ๆ ไม่ได้ พร้อมกับดึงผ้านวมกระชับแน่นขึ้นรอบตัว

“คนอย่างพวกแกทำให้ตึกนี้ราคาตกขนาดไหน เคยรู้ไหม พวกหนุ่มสาว กลัวกันหวาด ส่วนคนแก่ที่ไม่อยากย้ายหนีจะออกไปข้างนอกแต่ละทีก็ต้องคอย ก้าวข้ามเศษสวะอย่างแก”

ตกลงหมอนี่เป็นเจ้าของบ้านสินะ

เกรย์เคยถูกด่าแบบนี้มามากแล้ว

“รู้ไหมว่าทำไมฉันเพิ่งกลับบ้านตอนตีห้า ระหว่างที่แกนอนอยู่ดูอยู่บน บันไดทางขึ้นบ้านของพวกฉัน ฉันเพิ่งเข้ากะสิบชั่วโมงรวดที่ร้านเดลฟินส์ เบเกอร์รี่

คืนก่อนโดนไปสิบสองชั่วโมงรวดที่ครัวนรกของไอ้ร้านนั้น แล้วยังต้องกลับไปต่ออีกสิบชั่วโมง ฉันทำงานแทบตายเพื่อผ่อนค่าห้อง ฉันต้องทำมาหากิน ไม่มีวันมานอนข้างถนนเหมือนไอ้พวกสันหลังยาวอย่างแกหรอก รู้จักงานทำบ้างสิวะ! ทำตัวให้เป็นผู้เป็นคนหน่อย!”

เด็กอายุสิบสี่หางานไม่ได้หรอก งานถูกกฎหมายนะ ถ้าจะทำงานละก็พ่อแม่ต้องเซ็นยินยอม...ซึ่งไม่มีทางเป็นไปได้

เทรย์ขดตัวในผ้าคลุมเตรียมรับแรงเตะอีกครั้ง

แต่ชายคนนั้นกลับกระชากผ้าคลุมของเธอออกแล้วโยนทิ้ง มันหล่นลงบนแอมป์หิมะซึ่งละลายไปบ้างแล้วที่ตีนบันได

เทรย์หดตัวจนตัวสั่นเมื่อรู้ว่าจะโดนเตะอีกรอบ

“เฮ้ย ผู้หญิงนี้ห่วย ยังเด็กซะด้วย” ชายคนนั้นพูดเสียงอ่อนลง “ขอโทษเถอะนะ หนูชื่ออะไร”

“เทรย์” เธอตอบ “แต่ใคร ๆ ก็เรียกว่าเทรย์” เมื่อคำพูดหลุดจากปากเธอก็นึกเสียใจทันที เพราะรู้ว่าถ้าคุยกับคนพวกนี้ผลที่ตามมาจะเป็นยังไง เธอควรหุบปากแล้วอยู่เงียบ ๆ จะดีที่สุด

ชายคนนั้นคุกเข่าลง มือซ้ายถือถุงกระดาษใบหนึ่ง เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาอายุไม่มากเท่าไร น่าจะประมาณยี่สิบกว่า เขาสวมเสื้อโค้ตตัวหนา ผมสีน้ำตาลแพลมออกมาจากหมวกไหมพรมสีน้ำเงินเข้ม ตาสีน้ำตาลอ่อน สิ่งที่อยู่ใต้อุ้งเท้ากลิ่นหอมνάกิน

เขาเห็นเธอมองไปที่ถุง “เทรย์ ฉันชื่อเอ็มมิตต์ หิวหรือเปล่า”

เทรย์พยักหน้าทั้งที่รู้ว่าไม่ควร แต่เธอยอดไหวจริงๆ

เขาหยิบขนมปังแถวเล็ก ๆ ออกมาจากถุง ไอ้ร้อนกรุ่นจากผิวขนมปังกรอบนุ่มปะทะกับอากาศเย็นเยือกของซีกโก มันทำให้เธอลิ้มรสสายลมหนาวเหน็บที่พัดโชยมาจากทะเลสาบและส่งเสียงหวีดหวิวมาตามถนนไปชั่วขณะ

ท้องของเธอส่งเสียงร้องดังพอที่ตัวเองและอีกฝ่ายจะได้ยิน

เอ็มมิตต์ฉีกขนมปังออกมาชิ้นหนึ่งแล้วส่งให้ เธอเขมือบมันหมดเกลี้ยงภายในสองคำโดยแทบไม่เคี้ยว มันน่าจะเป็นขนมปังที่อร่อยที่สุดที่เธอเคยกิน

“เอาอีกไหม”

เทรย์พยักหน้าทั้งที่รู้ว่าไม่ควร

เอ็มมิตต์ถอนใจ เขายื่นมือมาและใช้ด้านข้างนิ้วชี้ลูบแก้มเธอ จากนั้นนิ้วก็เลื่อนจากไบหน้าไปที่ลำคอ แล้วเลื้อยเข้าไปในคอเสื้อสเวตเตอร์ของเธอ “เข้ามาข้างในกับฉันไหมล่ะ อยากกินขนมปังมากเท่าไรก็ได้นะ ฉันยังมีอาหารอื่นอีกเพียบ อาบน้ำอุ่น ๆ ลักหน่อย นอนเตียงนุ่ม ๆ จังจะ...”

เทรย์ยกสองมือผลักไหล่ทั้งสองข้างของชายคนนั้นเต็มแรง เนื่องจากอีกฝ่ายอยู่ในท่าที่หมั่นเหม่ คุณเข้าข้างเดียวอยู่บนพื้นและคาดไม่ถึงว่าจะโดนผลัก เขาจึงหงายหลัง ถูกกระดาดษกระเด็นหลุดจากมือ ศีรษะพาดกับราวเหล็กของบันไดทางเข้าตึก

“น้องเด็กเวร!” ชายคนนั้นร้องลั่น

เขายังไม่ทันตั้งตัว เทรย์ก็ลุกขึ้นแล้ว เธอจួយถูกระดาดษ คั่วาเบิ่งลงบันไดห้าชั้นไปเหยียบผ่านวม จากนั้นก็วิ่งหนีไปตามถนนเมอร์เซอร์ เขาไม่ตามเธอมาหรอก คนส่วนใหญ่ไม่วิ่งตามอยู่แล้ว แต่บางครั้ง...

“อย่าให้ฉันเห็นหน้าอีกนะเว้ย! ถ้าเจอแกอีก ฉันจะเรียกตำรวจ!”

เมื่อเทรย์กล่าวพ้อที่จะหันกลับไปมอง เธอเห็นเอ็มมิตต์ลุกขึ้นเก็บข้าวของและผลักประตูเข้าไปในตึก แม้จะวิ่งมาไกลมากแล้ว เธอก็ยังรู้สึกถึงความอบอุ่นของทางเข้าตึกหลังนั้น

เธอไม่กล้าชะลอฝีเท้าจนกระทั่งมาถึงรั้วของสุสานโรสฮิลล์ ตอนนีประตูรั้วยังล็อกอยู่ แต่เทรย์เป็นคนพอมบาง เพียงแค่รู้ตัวเธอก็สามารถลอดผ่านซี่รั้วเหล็กเข้าไปได้ ก่อนลากเบ้กับผ่านวมตามมา

ชิคาโกมีศูนย์พักพิงสำหรับคนไร้บ้านอยู่หลายแห่ง แต่เธอเคยลองไปมาแล้ว เวลาที่ประตูทางเข้าออกศูนย์ต่าง ๆ ล็อกแน่นหนา เปิดเฉพาะตอนหนึ่งทุ่มไปจนถึงเที่ยงคืน และไม่รับคนหลังเวลาทำการ หรือต่อให้ศูนย์ยังเปิดทำการก็ไม่มีประโยชน์ ปานนี้ทุกแห่งคงเต็มหมด บางครั้งคนต่อคิวรอเข้าพักตั้งแต่เที่ยงด้วยซ้ำ และไม่เคยมียี่พักมากพอ อีกอย่างเวลาอยู่บนถนนเทรย์จะรู้สึกปลอดภัยกว่า ไม่ว่าที่ไหนก็มีคนอย่างเอ็มมิตต์ โดยเฉพาะตามศูนย์พักพิง และสิ่งที่แย่กว่าการเจอคนพรรค์นั้นบนบันไดทางเข้าตึกหรือตามซอกซอยที่ช่วย

กำบังลมก็คือการต้องถูกขังอยู่ในศูนย์พักพิงกับคนจำพวกนั้นทั้งคืน บางครั้งมีมากกว่าหนึ่งคนด้วยซ้ำ คนอย่างเอ็มมิตต์มักจะรวมตัวกันล่าเหยื่อ

เทรย์ไม่กลัวสุนัข เธออยู่ข้างถนนมาสองปี และเคยนอนในสุนัขทุกแห่งมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งครั้ง ถ้าพูดถึงอาคารเคาเพทพ โรสฮิลล์เป็นหนึ่งในที่ที่เธอชอบที่สุด เพราะที่นั่นไม่ล็อกอาคารเคาเพทพตอนกลางคืนเหมือนสุนัขไอ้กวดหรือเกรซแลนด์ และถึงจะมียามเฝ้าอยู่หลายคน แต่ในคืนที่อากาศหนาวเหน็บอย่างนี้ พวกยามจะเข้าไปนั่งเล่นไฟ ดูทีวี หรือแม้แต่หลับอยู่ในห้องทำงาน เธอเคยแอบมองเข้าไปทางหน้าต่างและเห็นพวกเขาอุ้งงำมาแล้ว

เธอเดินย่ำหิมะที่เพิ่งตกใหม่ ๆ ไปตามถนนทรานควิลิตี ไม่กังวลกับรอยเท้าของตัวเองเท่าไร เพราะเดี๋ยวลมก็พัดหิมะกลบรอยเท้าไปเอง แต่เธอก็ไม่ยอมเสี่ยง เมื่อเดินขึ้นไปถึงยอดเนินเขาแทนที่จะเลี้ยวซ้ายเข้าถนนบลิสส์ เธอจึงตัดข้ามถนนทรานควิลิตี แล้วมุดเข้าไปซ่อนในดงไม้เล็ก ๆ ริมถนนบลิสส์

ถึงจะไม่มีแสงไฟแต่คืนนี้ดวงจันทร์เกือบเต็มดวง เมื่อเห็นสระน้ำสะท้อนแสงจันทร์เทรย์จึงอดไม่ได้ที่จะหยุดมอง ผิวหน้าที่กลายเป็นน้ำแข็งสะท้อนประกายวาววับใต้อุปุยหิมะบาง ๆ รูปปั้นหินอ่อนยืนสงบเงียบล้อมรอบขอบสระ มีม้าหินยาวคั่นกลาง ที่นั่นสงบจิ่ง เงียบดีเหลือเกิน

ตอนแรกเทรย์ไม่เห็นเด็กสาวคนนั้น เจ้าตัวคุกเข่าอยู่ริมสระและหันหน้าไปทางอื่น ผมบลอนด์ยาวแผ่สยายบนแผ่นหลัง หันหน้ามองไปที่สระน้ำไม่ขยับเขยื้อน เหมือนรูปปั้นพวกนั้นไม่มีชีวิต ผิวซีดเขียวจนแทบจะเป็นสีขาวเกือบจะไร้สีเช่นเดียวกับชุดขาวที่เจ้าตัวสวมอยู่ เท้าเปล่าเปลือยไม่สวมรองเท้าไม่สวมเสื้อโค้ต สวมแค่ชุดกระโปรงสีขาวที่เนื้อผ้าบางเบาจนแทบจะโปร่งแสง ศีรษะเอียงเล็กน้อย มือสองข้างประสานอยู่ใกล้หน้าอกเหมือนกำลังสวดภาวนาอย่างตั้งใจ

เทรย์ไม่พูดอะไรขณะเดินเข้าไปใกล้ขึ้น ใกล้พอจะเห็นว่ามียุปุยหิมะบาง ๆ ปกคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งบนร่างของเด็กสาวด้วย และเมื่ออ้อมไปดูด้านข้างเธอก็พบว่านั่นไม่ใช่เด็กแต่เป็นหญิงสาว ร่างขาวโพลนของเจ้าตัวมีเส้นบาง ๆ สีแดงสดพาดผ่านอย่างเด่นชัด เริ่มจากใต้เส้นผมยาวลงมาถึงใบหน้าด้านข้าง

อีกเส้นไหลพรากลงมาจากตาซ้ายเหมือนหยาดน้ำตาสีแดง และอีกเส้นไหลลงจากมุมปากและย้อมริมฝีปากเป็นสีกุหลาบจัดจ้าน

มีข้อความเขียนอยู่บนหน้าผากของหญิงสาว

เอ๊ะ ไม่ใช่เขียนนี่

คาดเงินใบหนึ่งวางอยู่บนพื้นหิมะตรงหัวเข่าของเจ้าตัว มันเป็นถาดแบบที่เห็นได้ตามงานเลี้ยงหรู ๆ หรือในร้านอาหารราคาแพง เทรย์อายุเพียงสิบสี่ปีก็จริง แต่มันแน่ใจว่าชีวิตนี้เธอคงไม่มีวันได้เห็นถาดแบบนี้ นอกจากในโทรทัศน์ไม่กี่ในหนึ่ง

บนถาดมีกล่องเล็ก ๆ สีขาววางอยู่สามกล่อง แต่กล่องมัดด้วยเชือกสีดำแน่นหนา

หลังกล่องมีป้ายกระดาษแข็งเหมือนที่เธอเคยถือเพื่อขอบริจาคอาหารวางพิงอยู่กับหน้าอกของผู้หญิงคนนั้น แต่เทรย์ไม่เคยใช้คำพวกนี้มาก่อนบนป้ายเขียนไว้ว่า

พ่อ ยกโทษให้ด้วย

เทรย์ทำสิ่งเดียวที่ทำได้ เธอวิ่ง

2

พลา

วันที่ห้า 05.28 น.

สวัสดี แซม

คุณคงงงนำดูละสิ

และคงจะมีคำถามมากมายทีเดียว

ผมก็เช่นกัน ผมมีคำถาม ผมตั้งคำถามเสมอ

คำถามคือรากฐานของความรู้ การศึกษา การค้นพบ และการค้นพบใหม่อีกครั้ง จิตใจที่ใฝ่รู้ไม่มีกรอบจำกัดความคิด จิตใจที่ใฝ่รู้เปรียบเหมือนโถดังกว้างขวางไร้ที่สิ้นสุด เหมือนปราสาทราชวังแห่งความทรงจำที่มีห้อง พื้น ที่ และสิ่งงดงามมากมายมหาศาล แต่บางครั้งจิตใจก็บอบช้ำ กำแพงพังทลาย จนปราสาทแห่งความทรงจำต้องได้รับการซ่อมแซม ห้องหับต่าง ๆ ถูกทิ้งให้อยู่ในสภาพทรุดโทรม ไม่ต่างกับจิตใจของคุณ ทว่าทั้งรูปถ่ายรอบตัวคุณและไดอารี่หลายเล่มที่คุณเห็น ล้วนเป็นกุญแจที่จะช่วยให้คุณค้นหาทางออกจากซากปรักหักพังและสร้างทุกอย่างขึ้นใหม่ได้

ผมพร้อมช่วยคุณ แซม

ผมจะคอยช่วยคุณอย่างที่ผมทำมาเสมอ

ผมยกโทษให้คุณ แซม คนอื่นก็อาจจะยกโทษให้คุณแล้ว
เช่นกัน คุณไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป คุณเป็นคนใหม่ที่ดีกว่าเดิมมาก

แอนสัน

“อะไรเนี่ย” เจ้าหน้าที่พิเศษแฟรงค์ พูลบ่นพึมพำ ก่อนเลื่อนกระดาษ
แผ่นนั้นหลบไปด้านหลัง เขาหลับตาพลาบยกสันมือขึ้นกดขมับ ปวดศีรษะ
แทบบ้า เขาพยายามนอนระหว่างนั่งเครื่องบินมาจากนิวยอร์กลินส์ แต่นอนไม่ได้
เลยเพราะมีสายโทรเข้าไม่หยุด รวมถึงสายจากแผนกงานภาคสนามของเอฟบีไอ
ในนิวยอร์กลินส์ ซึ่งยังตรวจสอบสำนักงานหนายความของซาร่าห์ เวอร์เนอร์และ
อพาร์ทเมนต์ชั้นสองของตึกเดียวกันไม่เสร็จ

พูลเพิ่งพบศพของนายคนนั้นเมื่อเก้าชั่วโมงก่อน ดวงตาขุ่นมัวจ้องมอง
เขาจากเก้าอี้หวม อาหารมื้อเย็นบูดเน่ากระจายเต็มตัก และมีกระดูกสันหลังดำอยู่กลาง
หน้าผาก แพทย์นิติเวชยืนยันว่าเขาเสียชีวิตมาหลายสัปดาห์แล้ว นานกว่าที่พูล
คาดไว้มาก และได้รับการยืนยันว่าเป็นศพของซาร่าห์ เวอร์เนอร์ หมายความว่า
ผู้หญิงที่ไปไหนมาไหนกับแซม พอร์เตอร์ในช่วงหลายวันที่ผ่านมาและอ้างว่าเป็น
ซาร่าห์ เวอร์เนอร์ไม่ใช่ตัวจริง แต่เป็นตัวหลอก เป็นแค่เหยื่อล่อ ทั้งสองร่วมมือ
กันช่วยให้นักโทษหญิงคนหนึ่งในนิวยอร์กลินส์หลบหนีจากเรือนจำและพาเธอ
เดินทางมาที่ชิคาโก

ระหว่างรับสายจากหน่วยงานเอฟบีไอที่นิวยอร์กลินส์ คู่หูของพอร์เตอร์ก็โทร
แทรกโทรศัพท์ดาวเทียมของพูลมาเป็นระยะ ๆ พวกเขาพบพอร์เตอร์ที่โรงแรม
กียอนซึ่งเป็นโรงแรมร้างในชิคาโก นักโทษหญิงที่เขาพาหนีถูกยิงตายอยู่ที่ลิอบบี้
ของโรงแรมนั้น ส่วนพอร์เตอร์นั่งนิ่งแทบไม่ขยับเขยื้อนอยู่ในห้องพักชั้นสี่
ล้อมรอบด้วยรูปถ่ายคู่ของตัวเองกับแอนสัน บีซอป ฆาตกรต่อเนืองซึ่งรู้จัก
กันในนามฆาตกรโพร้มังกี ข้างตัวพอร์เตอร์มีสมุดโน้ตสี่ขวาดำกองอยู่เป็นตั้ง
พร้อมโน้ตบุ๊กซึ่งมีข้อความดังกล่าวอยู่บนหน้าจอ

เท่าที่เขารู้ ตำรวจชิคาโกเชื่อมโยงโน้ตบุ๊กเครื่องนั้นเข้ากับคดีฆาตกรรม
แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นในช่วงหลายวันที่ผ่านมา เด็กสาวหลายคนถูกจับกดน้ำ

จนหมดสติแล้วทำให้ฟื้นขึ้นมาใหม่ซ้ำหลายครั้งจนร่างกายรับไม่ไหว รวมถึงเหยื่อผู้ใหญ่อีกหลายรายซึ่งถูกฆ่าด้วยวิธีที่แตกต่างกัน เหยื่อทุกรายมีส่วนเกี่ยวข้องกับกับการรักษาอาการป่วยของชายที่ชื่อพอล อัฟเชิร์ช ซึ่งตอนนี้อยู่ในห้องผ่าตัดที่โรงพยาบาลสตรีเกอร์

ถ้าไม่ติดสายอยู่กับทางนิวอร์ลีนส์หรือนักสืบแนช พูลก็ต้องคุยกับนักสืบเคลร์ นอร์ตัน ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล กำลังพยายามรับมือกับโรคระบาดซึ่งแพร่กระจายด้วยฝีมือของบิชอปและอัฟเชิร์ช และอาจมีคนอื่นร่วมด้วย

คนเดียวที่ไม่ได้โทรเข้าโทรศัพท์ดาวเทียมของเขาก็คือเฮอริสส์ หัวหน้าที่มีสืบสวนคดีไฟร์มังก์และเป็นผู้บังคับบัญชาของเขา พูลรู้ว่าหัวหน้าต้องโทรมาไม่ช้าก็เร็ว และเขาต้องเตรียมคำตอบไว้ให้พร้อม

“ผมขอคุยกับเขาหน่อย” เสียงนักสืบแนชดังมาจากข้างหลังในห้องสังเกตการณ์

พูลยังอยู่ในท่ากุมศีระะ “ไม่มีทาง”

อีกฝั่งของกระจกมองด้านเดียว พอร์เตอร์นั่งจ่อมอยู่บนเก้าอี้เหล็ก โนม์ตัวกึ่งน้ำหนักลงบนโต๊ะเหล็กเข้าสู่ชุดกับเก้าอี้ เขาไม่ได้สวมถุงมือ พูลยังไม่โหดขนาดนั้น

“เขายอมพูดกับผมแน่” แนชยังถือ

พอร์เตอร์ไม่ปริปากพูดกับใคร ถึงตอนนี้เขายังไม่ยอมพูดเลยสักคำ “ไม่”

“แชนไม่ใช่คนเลวหรอก เขาไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แน่”

“เกี่ยวเต็ม ๆ เลยล่ะ” พูลว่า

“แชนไม่ใช่คนแบบนั้น”

“ผู้หญิงที่เขาพาหนีออกจากเรือนจำถูกยิงตายด้วยปืนที่พบบนตัวเขา เข่าติดปืนเต็มมือ เขาไม่ได้พยายามซ่อนปืนหรือหลบหนี แต่กลับนั่งรอเฉย ๆ ให้คุณไปจับกุม”

“เรายังพิสูจน์ไม่ได้ว่าแชนฆ่าเธอจริงหรือเปล่า”

“เขาไม่ได้ปฏิเสธ” พูลโต้

“เขาไม่มีทางฆ่าเธอ นอกเสียจากจะเป็นการป้องกันตัว” แนชพูด

พูลไม่สนใจอีกฝ่าย “เขาโทรหาแคลร์ที่โรงพยาบาลสตรีเกอร์ แล้วบอกข้อมูลซึ่งเขาไม่มีทางรู้ได้เลยนอกจากจะมีส่วนรู้เห็น แซมรู้ว่าอ็อปเชิร์ชเป็นมะเร็งสมองชนิดกลัยโอบลาสโตมา แต่เขารู้จักชื่ออ็อปเชิร์ชก็แปลกแล้ว ซ้ำยังรู้เรื่องเด็กสาวสองคนนั้นที่ถูกจับไปด้วย ในเมื่อรู้รายละเอียดมากขนาดนี้ เขาต้องมีส่วนเกี่ยวข้องแน่”

“แคลร์บอกคุณแล้วไม่ใช่เหรอว่าแซมรู้เพราะบิชอปบอกเขา”

“บิชอปบอกเขา” พูลทวนคำด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “บิชอปบอกแซมว่าฉีดเชื้อไวรัสซาร์สให้เด็กสองคนที่ถูกลักพาตัว แล้วทิ้งหิ้งคู้ไว้ในบ้านของอ็อปเชิร์ชอย่างกับทิ้งระเบิดทิ้งนหรือ”

พูลเองก็ยังขบคิดเรื่องนี้อยู่ เคที ควิกัลย์และลาริสซา บีส เด็กสาวที่หายตัวไปถูกพบที่บ้านของอ็อปเชิร์ชหิ้งคู้ พอร์เตอร์บอกว่าพวกเขาถูกจับฉีดเชื้อไวรัสซาร์สสายพันธุ์หนึ่ง ทั้งโรงพยาบาลจึงต้องล็อกดาวน์ระหว่างเจ้าหน้าที่ไล่ตรวจเลือดทุกคนเพื่อพิสูจน์ว่าคำขู่เป็นจริงหรือเปล่า ถ้าโชคเข้าข้าง มันอาจเป็นแค่การขู่ แต่ถ้าไม่...

“บิชอปหลอกใช้เขา” แซมพูด “ต้องใช้แน่”

“แซมบอกแคลร์ว่าเขาทำพลาด แล้วยังขอโทษเธอด้วย คนที่ไม่ได้ทำอะไรผิดคงไม่พูดอย่างนั้น”

“คนทำผิดต้องหนี ไม่มีคนร้ายคนไหนนั่งเฉย ๆ รอให้ตำรวจมาจับหรือกถ้าแซมผิดจริง ป่านนี้เขาคงกลบเกลื่อนร่องรอยแล้วเฟ้นหนีไปจากจุดเกิดเหตุแล้ว”

พูลเอ่ยขึ้นทันควัน “คู้หูของคุณขโมยหลักฐาน แอมยังขัดคำสั่ง เขาหนีไปนิวยอร์กลินล์เพื่อช่วยนักโทษหญิงออกจากเรือนจำ ทั้งศพไว้หนึ่งศพ แล้วยังมีอีกศพที่นั่นด้วย นี่ละเหตุผลที่คุณไม่ควรคุยกับเขา คุณใกล้ขีดเขามากเกินกว่าจะมองเห็นเรื่องพวกนี้ ลืมให้ได้ก่อนว่าเขาเป็นคู้หูของคุณ ลืมไปซะว่าเขาเป็นเพื่อนคุณ และมองที่หลักฐาน มองว่าเขาเป็นผู้ต้องสงสัยคนหนึ่ง ถ้ายังทำไม่ได้ก็แปลว่าคุณยังมีอคติ และถ้ายังมีอคติคุณก็เป็นอุปสรรคของการสืบสวน”

พูลหยิบกระดาษแผ่นเดิมขึ้นมาอ่านทวนทวนอีกครั้ง “โหนดบู๊กเครื่องนั้นอยู่ที่ไหน”

“แผนกไอทีชั้นบน”

“โทรบอกพวกเขาให้เอาไปไว้ในห้องเก็บหลักฐาน ผมไม่อยากให้ทีมคุณ
แตะต้องมันอีก ตอนนั้นเราไวใจพวกคุณไม่ได้แล้ว ห้องเก็บของเอพีไอจะ
ตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูลจากโน้ตบุ๊กเครื่องนั้นเอง” พูลพูดก่อนถาม “แล้ว
รูปถ่ายกับสมุดโน้ตบุ๊กคุณเจอในห้องพักโรงแรมที่แฮมมิงอยู่ล่ะ”

แนชไม่ตอบ

“อย่าให้ผมต้องถามซ้ำ”

“รูปถ่ายยังอยู่ที่โรงแรมกียอน ห้องสี่ศูนย์ห้า เราถ่ายรูปห้องและกันเตียง
ไว้แล้ว ผมให้เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเฝ้าอยู่ที่ชั้นนั้น แล้วยังมีอีกสองคนเฝ้าหน้า
โรงแรม” แนชพูด “ผมเอาสมุดโน้ตบุ๊กกลับมาด้วยและส่งเข้าห้องเก็บหลักฐาน
ด้วยตัวเองไปเรียบร้อยแล้ว”

“ปล่อยไว้แค่นั้นพอ ตั้งแต่พวกคุณไม่ต้องแตะต้องอะไรอีกแล้ว”

แนชไม่ตอบ

พูลลุกขึ้นยืน หัวหมุนตัวเหมือนมีลูกโบว์ลิ่งกลิ้งจากสมองปากหนึ่งไปชน
อีกปาก เขาขมับอีกครั้ง “นี่ผมช่วยคุณอยู่นะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับแฮม
แล้วทำให้เรื่องนี้ถึงศาลละก็ พวกคุณควรจะรีบถอยซะ เพราะถ้าไม่ถอย ขอแค่
อีกฝ่ายมีทนายมือดีหน่อย คุณโดนและแน่ ทนายจะเริ่มจากแฮม ไล่มาถึงคุณ
ต่อไปก็แคลร์กับโคลซอฟสกี แล้วก็ทุกอย่างที่พวกคุณยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว
ตั้งแต่เข้าไปพวกคุณเป็นแค่ผู้สังเกตการณ์ พวกคุณทุกคนนั้นแหละ ถ้าพวกคุณ
ทำอะไรนอกเหนือไปจากนี้ รู้ไว้เลยว่ามันจะเป็นการฆ่าตัวตายทางอาชีพ”

“ผมไม่ทิ้งเพื่อนแน่” แนชว่า

“แต่เพื่อนบางคนอาจทิ้งคุณ”

พูลพูดพลางเอื้อมมิดมือจับประตูห้องสอบบปากคำแล้วก้าวเข้าไป เสียง
กริกเมื่อประตูปิดเป็นเสียงที่ดังกึกก้องที่สุดเสียงหนึ่งเท่าที่เขาเคยได้ยิน

3

แคลร์

วันที่ทำ 05.36 น.

แคลร์จาม

“เวร” คลอซพิมพ์พำขณะมองเธอจากอีกฝั่งของห้องคับแคบ มันเคยเป็นห้องวินิจฉัยโรคในโรงพยาบาลจอห์น เอช. สโตรเกอร์ จูเนียร์ และตอนนี้กลายเป็นห้องทำงานชั่วคราวของพวกเขา

“คุณควรบอกว่าขอให้หายไว ๆ มากกว่านะ” แคลร์พูดก่อนจะลึ้นน้ำมูก

“ผมก็รู้สึกตัวเย็นแปลก ๆ คอแห้ง แล้วยังปวดเนื้อปวดตัวด้วย” คลอซบ่น “รู้ใช่ไหมว่าเราต้องสังเกตอาการอะไรบ้าง อาการต่อไปก็คือท้องร่วง ท้องเสียนอกบ้านนี่ละเวรกรรมที่สุดแล้ว หลังจากนั้นเครื่องในก็จะเริ่มสลายตัว กลายเป็นก้อนเนื้อเยื่ออยู่ ลามถึงลูกตาด้วย เราสองคนจะต้องลาโลกในสภาน่าเฟะ ผมไม่อยากตายอย่างนั้นเลยพับผ่า ตอนตัดสินใจมาเป็นตำรวจผมนึกว่าจะตายแบบโคตรเท่ แนว ๆ ตายระหว่างยิงปะทะคนร้าย หรือบุกโจมตีพร้อมหน่วยจู่โจมอะไรทำนองนั้น ไม่ใช่แบบนี้”

“ตายแบบโคตรเท่มีที่ไหนล่ะ” แคลร์พูด “อย่าลืมว่าคุณอยู่แผนกไอทีเด็กเนิร์ดแบบพวกคุณไม่มีโอกาสได้ตายแบบนั้นหรอก อย่างมากก็ตายเพราะกระดาษบาด หรืออุบัติเหตุร้ายแรงจากซองหนังบปากกา” เธอขยำทึชชู้เป็นก้อนกลมแล้วโยนลงถังขยะใต้โต๊ะ ยังมีแฟ้มประวัติคนไข้ของอัฟเชิร์ชสูมอยู่บนโต๊ะ “แล้วคุณก็จำอาการสลับกันด้วย ไอ้ที่คุณบอกมันคืออาการจากเชื้ออีโบล่าต่างหาก เชื้อซาร์สมันทำลายอวัยวะภายในซะเมื่อไหร่ล่ะ”

“ผมควรตีใจไซ้ใหม่เนี่ย”

แคลร์พยักพยิดไปที่ไนต์บู้กของคลอซ “ได้จำนวนรวมหรือยัง”

“คุณไม่อยากรู้หรือ”

“ฉันจำเป็นต้องรู้”

“ยี่สิบสาม” เขาพูด

แคลร์เฆยหน้าขึ้นทันทีที่ได้ยิน “ไม่เยอะเท่าที่คิดนะ นี่กว่าจะเยอะกว่านี้หลายเท่า”

คลอซสายน้ำใสเธอ “ผมหมายความว่าเราเจอคนที่เสี่ยงจะตกเป็นเหยื่อยี่สิบสามคนจากประวัติคนไข้ของอ๊พเชิร์ช แล้วพาทั้งหมดมากักตัวที่โรงพยาบาลพร้อมครอบครัว ถ้านับสามีหรือภรรยาและลูกเล็กเด็กแดงด้วย รวมแล้วจะเท่ากับแปดสิบเจ็ดคน”

“ให้ตายเถอะ” แคลร์พูด

ทันทีที่รู้ว่าอ๊พเชิร์ชและคูหูกำลังตามล่าคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความผิดพลาดในการตรวจรักษาโรคของเขา แคลร์ก็ติดต่อคนเหล่านั้นและรีบพากักตัวที่โรงพยาบาล เพราะเป็นที่เดียวที่ตำรวจจะปกป้องคนจำนวนมากขนาดนั้นได้ดีที่สุด แต่อ๊พเชิร์ชและคูหูคาดเดาเรื่องนี้ไว้มาก่อนแล้ว พวกเขาจึงฉีดเชื้อไวรัสซึ่งเป็นสาเหตุของโรคระบาดให้กับเหยื่อสองรายล่าสุด ทั้งลาริสซา บิลและเคที ควิกลิย์ เพราะรู้ว่าทั้งสองจะต้องถูกนำตัวไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด ซึ่งก็คือที่นี่เช่นกัน

ภายในไม่กี่ชั่วโมง กลุ่มคนที่อ๊พเชิร์ชกำลังตามล่ารวมถึงทุกคนที่อยู่ในโรงพยาบาลแห่งนี้จึงกลายเป็นผู้เสี่ยงติดเชื้อไปด้วย ไม่วั้นแม้แต่แคลร์ นอร์ตัน และเอ็ดวิน โคลซอพสกี

พอร์เตอร์โทรมาเล่าเรื่องนี้ให้เธอฟัง ทั้งยังบอกด้วยว่าเชื้อที่ว่าคือไวรัสชาร์ลส์ และคูหูของอ๊พเชิร์ชก็คือแอนสัน บีชอป จากนั้นทั้งโรงพยาบาลก็ถูกล็อกดาวน์ทันที ตามระเบียบแล้วทางโรงพยาบาลจะต้องแจ้งไปที่ศูนย์ควบคุมโรคติดต่อ และทางศูนย์จะต้องส่งเจ้าหน้าที่จากด่านกักกันโรคที่สนามบินโอแฮร์ มาควบคุมสถานการณ์ เจ้าหน้าที่มาถึงภายในยี่สิบเจ็ดนาทีตามที่คลอซได้จับเวลาไว้ ส่วนตัวเขาวิ่งเข้าไปสี่รอบแล้วระหว่างรอ

เคลร์ยังพยายามปะติดปะต่อข้อมูลทุกอย่างที่พอร์เตอร์บอกเธอทางโทรศัพท์

เสียงของเขาไม่เหมือนพอร์เตอร์คนเดิมที่เธอรู้จักเลย

ฟังดูท้อแท้สิ้นหวัง

พอร์เตอร์รู้ในสิ่งที่ไม่ควรรู้ซ้ำแล้ว

เมื่อแหงนดูเข้าค่านบ้านของอัทเชิร์ชพร้อมหน่วยจู่โจม พวกเขาพบอัทเชิร์ชนั่งอยู่ในห้องนอนของเด็กผู้หญิงที่ชั้นสอง ในห้องไม่มีเด็ก มีแต่หุ่นโชว์เสื้อสวมเสื้อผ้าของเด็กผู้หญิง ล้อมรอบด้วยตุ๊กตาสัตว์นุ่มนุ่มและภาพวาดมากมาย ปรากฏว่าเด็กหญิงเจ้าของห้องเป็นแค่ตัวละครในจินตนาการจากการ์ตูนที่อัทเชิร์ชพยายามสร้างขึ้นแต่ไม่สำเร็จ เขายอมจำนนโดยไม่ต่อสู้

ตำรวจพบลาริสซา บิลที่ห้องใต้ดินของบ้านหลังนั้นในสภาพถูกมอมยาและหมดสติ ต่อมาจึงรู้ว่าเธอกลืนเศษแก้วเข้าไป และตำรวจเข้าใจว่าอัทเชิร์ชบังคับให้เธอทำ แต่ที่จริงแล้วเด็กสาวจงใจกลืนเศษแก้วเพื่อป้องกันไม่ให้เขาใช้เธอเป็นหนูทดลองเหมือนเหยื่อคนก่อน ๆ เธอให้ปากคำเป็นลายลักษณ์อักษรว่าอัทเชิร์ชจับเด็กสาวหลายคนกดน้ำจนหมดลมหายใจ ก่อนจะกระตุ่นให้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง เพราะอยากพิสูจน์ว่าโลกหลังความตายมีจริงหรือไม่ แต่เนื่องจากลาริสซากินเศษแก้วลงไปแล้ว ร่างกายเธอจึงไม่สมบูรณ์พอจะเป็นมนุษย์ทดลองของเธอ

เคลร์ทิ้งกับความใจเด็ดของเด็กสาว ลาริสซา บิลหลุดกระชากชะตากรรมของตัวเองกลับคืนมาจากเงื้อมมือของชายวิปริต ตอนนี้อยู่กำลังพักผ่อนหลังผ่าตัดเอาเศษแก้วออกจากร่างกายและรักษาบาดแผลในลำคอ เส้นเสียง รวมถึงกระเพาะอาหาร แม้อลาริสซาจะมีโอกาสฟื้นตัวจากอาการบาดเจ็บหลังถูกอัทเชิร์ชลักพาตัวไป แต่ตอนนี้ร่างกายบอบช้ำของเธอเริ่มแสดงอาการจากเชื้อไวรัสที่แอนสัน บิชอปฉีดให้แล้ว ยังไม่มีใครคาดเดาได้ว่าเธอจะรอดจากเชื้อซาร์สหรือไม่

ตำรวจพบร่างไร้สติของเคที ควิกิลีย์ที่ห้องครัวในบ้านของอัทเชิร์ช มือของเธอกำกล่องสีขาวยับเล็กมัดด้วยเชือกสีดำ ซึ่งเป็นรูปแบบของแอนสัน บิชอปในกล่องมีลูกกุญแจสำหรับเปิดล็อกเกอร์ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ พวกเขาพบประวัติคนไข้ของอัทเชิร์ชในล็อกเกอร์ พร้อมแอปเปิลลูกหนึ่งที่มีเข็มติดยาปักคาไว้

พอร์เตอร์บอกว่าสิ่งที่บรรจุอยู่ในเข็มฉีดยาคือเชื้อซาร์ส บีชอบพูไว้ว่าถ้าอัฟเชิร์ชตาย เขาจะปล่อยให้ระบาดเป็นวงกว้างยิ่งกว่านี้ในตัวเมือง

สโนว์ไวท์เคยพลาดมาแล้ว พอร์เตอร์บอกเธอ

ตอนนั้นพอล อัฟเชิร์ชอยู่ในห้องผ่าตัด เขาแสดงอาการป่วยรุนแรงระหว่างอยู่ในการควบคุมของตำรวจ อัฟเชิร์ชเป็นมะเร็งสมองระยะที่สี่ชนิดกัลัยโอบลาสโตมา พอร์เตอร์บอกให้แคลร์ตามหาหมอไรอัน เบเยอร์ ศัลยแพทย์ระบบประสาทที่โรงพยาบาลจอห์นส์ ฮอปกินส์ เธอบอกให้คลอซันหาข้อมูล และเจอตัวหมอคนที่ว่าภายในไม่ถึงสิบนาที จากนั้นแคลร์ก็โทรหาแฟรงค์ พูล เขาส่งหมอเบเยอร์ขึ้นเครื่องบินส่วนตัวของเอฟบีไอจากบัลติมอร์มาที่ซีกาโกทันที เครื่องบินออกจากสนามบินวอชิงตัน อินเทอร์เน็ตชั้นเนล เทอร์กูต มาร์แชลล์หลังเที่ยงคืนเล็กน้อย และมาถึงสนามบินโอแฮร์ตอนตีสองยี่สิบเอ็ดนาที

ตำรวจอารักขานายหนึ่งพาหมอเบเยอร์มาที่โรงพยาบาลสไตรเกอร์ ฝากกลุ่มผู้ติดตามขึ้นไปยังห้องผ่าตัดชั้นสามซึ่งอัฟเชิร์ชถูกนำตัวไปรออยู่แล้ว อัฟเชิร์ชร่วมมือกับบีชอบฆ่าคนไปมากมายเพราะคิดว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ดูแลรักษาเขาอย่างเหมาะสม ไม่ว่าสิ่งที่เขาทำจะเลวร้ายขนาดไหน แต่มันก็ทำให้เขาได้ลัดคิวคนไข้ยาวเหยียดขึ้นมาเป็นอันดับแรก และได้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญเป็นพิเศษมารักษาให้

มีคนเคาะประตู

ซู มิฟลิน เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลชะโงกหน้าเข้ามาในห้อง “คุณนักสืบคะ หมอบอกว่าอยากคุยกับคุณค่ะ”